

μενο επί των ζωνών αυτών σύστημα, ώστε να ληφθεί υπ' όψη ή γενική εξέλιξη του διεθνούς δικαίου στον τομέα της αλιείας στην ανοικτή θάλασσα, καθώς και η ολοένα επιτακτικότερη ανάγκη διατήρησης των βιολογικών πόρων της θαλάσσης. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι οι Ισπανοί αλιείς δεν δύνανται να επικαλεσθούν προγενέστερες διεθνείς συμφωνίες μεταξύ Γαλλίας και Ισπανίας κατά της εφαρμογής των θεσπισθέντων από την Κοινότητα ενδιαμέσων κανονισμών σε περίπτωση ασυμβιβάστου μεταξύ των δύο κατηγοριών διατάξεων.

2. Στο πλαίσιο της ποινικής διώξεως που άσκήθηκε κατά των Ισπανών αλιέων, κατηγορουμένων ότι κατελήφθησαν αλιεύοντες εντός της γαλλικής οικονομικής ζώνης άνευ σχετικής άδειας, έναπόκειται στο έθνικό δικαστήριο που επελήφθη της διαφοράς να εκτιμήσει τις ένομες συνέπειες της έλλειψως οιασδήποτε κοινοτικής ρυθμίσεως περί άδειών αλιείας, εφαρμοστέας στα Ισπανικά αλιευτικά κατά την περίοδο που μεσολάβησε μεταξύ της διαρκείας ισχύος των κανονισμών 3305/80 και 554/81 αντίστοιχως.

Στις συνεκδικαζόμενες υπόθεσεις 137 και 140/81,

πού έχουν ως αντικείμενο αιτήσεις του Tribunal de grande instance της Bayonne προς τό Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με τις όποιες ζητείται, στο πλαίσιο των διαφορών που έκκρεμούν ενώπιον του αίτουδντος δικαστηρίου μεταξύ

DIRECTEUR DES AFFAIRES MARITIMES DU LITTORAL DU SUD-OUEST, της Bayonne, διοικούσης αρχής,

και

PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE, συγκατηγορούσης αρχής,

και

ALFONSO CAMPANDEGUY SAGARZAZU, Fontarrabie, Ισπανίας (υπόθεση 137/81)

και μεταξύ

ADMINISTRATEUR DES AFFAIRES MARITIMES ΤΗΣ BAYONNE ΚΑΙ PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE

και

ANTONIO ECHEVARRIA SAGASTI, Pasajes de San Pedro, Ισπανίας (υπόθεση 140/81)

ή έκδοση προδικαστικής απόφασεως ως προς τό κύρος κανονισμών του Συμβουλίου περί όρισμένων ενδιαμέσων μέτρων διατήρησης και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, τά όποια εφαρμόζονται σε σκάφη υπό Ισπανική σημαία,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Α. Ο'Keeffe, πρόεδρο τμήματος, G. Bosco και T. Koormans, δικαστές,

γενικός εισαγγελεύς: F. Carotorti

γραμματεύς: A. W. H. Meij, εισηγητής σέ γραφείο δικαστοῦ

ἐκδίδει τὴν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τὰ πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας καὶ οἱ παρατηρήσεις πού κατετέθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περὶ τοῦ Ὁργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

Οἱ ἀνωτέρω συνελήφθησαν ἀλιεύοντες, στὶς 2 Φεβρουαρίου 1981 ὁ πρῶτος καὶ στὶς 10 Μαρτίου 1981 ὁ δεύτερος, ἐντὸς τῆς γαλλικῆς οἰκονομικῆς ζώνης, στὰ ἀνοικτὰ τῆς Bayonne, στὴν θαλάσσια περιοχὴ μεταξύ 12 καὶ 200 μιλίων ἀπὸ τὴν ἀκτὴ.

I — Πραγματικά περιστατικά καὶ διαδικασία

1. Οἱ Campandeguy Sagarzazu καὶ Echevarria Sagasti, κυβερνήτες ἀλιευτικῶν, νηολογημένων στὴν Ἰσπανία, διώκονται ἐνώπιον τοῦ Tribunal de grande instance τῆς Bayonne γιὰ παράνομη ἀλιεία, λόγω μὴ κατοχῆς τῆς ἀπαιτουμένης, κατὰ τὴν ἐφαρμοζομένη στὰ ὑπὸ ἰσπανικὴ σημαία σκάφη κοινοτικὴ ρύθμιση, ἀδείας ἀλιείας.

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις περὶ παραπομπῆς στὶς δύο ὑποθέσεις, τὸ Tribunal de grande instance ἔκρινε ὅτι οἱ ἐπιδικοί κοινοτικοὶ κανονισμοί, περιορίζοντας τὸ δικαίωμα τῶν ἰσπανῶν ὑπηκόων μὲ τὴν ἐπιβολὴ διαφόρων ὄρων γιὰ τὴν ἐκ μέρους τους ἀσκήση ἀλιείας, εἰδικότερα μάλιστα λήψεως ἀδείας, δύνανται νὰ τροποποιηθοῦν προγενέστερες διεθνεῖς δεσμεύσεις, ἀπορρέουσες ἰδίως ἀπὸ τὴν σύμβαση τοῦ Λονδίνου περὶ ἀλιείας, τῆς 9ης Μαρτίου 1964, τὴν γαλλοἰσπανικὴ συμφωνία περὶ ἀλιείας, τῆς 20ης Μαρτίου 1967, καθὼς καὶ τὴν σύμβαση τῆς Γενεύης περὶ ἀλιείας καὶ διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958. Τὸ ἀνωτέρω δικαστήριον ἀνεγνώρισε

περαιτέρω ότι η ύπογραφεύσα στις 15 'Απριλίου 1980 άλιευτική συμφωνία, μεταξύ ΕΟΚ και Ισπανικής κυβερνήσεως, ή όποία προβλέπει ιδίως τήν χορήγηση άδειων στά άλιευτικά, δέν είχε τεθεί άκόμα σέ ισχύ τόν Φεβρουάριο 1981 και έθεώρησε ότι ή έν λόγω συμφωνία δέν φαίνεται ότι ήδύνατο νά εφαρμόζεται προσωρινά, διότι αυτό θά ήδύνατο νά όδηγήσει σέ κατάργηση τών άναφερθεισών προγενεστέρων διεθνών δεσμεύσεων.

Κατά συνέπεια, τό Tribunal de grande instance, μέ αποφάσεις τής 23ης 'Απριλίου 1981 (υπόθεση 137/81) και τής 21ης Μαΐου 1981 (υπόθεση 140/81) ανέβαλε τήν έκδοση τής όριστικής του αποφάσεως μέχρις ότου τό Δικαστήριο αποφανθεί προδικαστικώς άν είναι έγκυροι, έν σχέσει μέ προηγούμενες διεθνείς συμφωνίες και, σέ περίπτωση καταφατικής άπαντήσεως, άν ισχύουν έναντι τών Ισπανών ύπηκόων, οι κοινοτικοί κανονισμοί περί όρισμένων ένδιαμέσων μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως τών άλιευτικών πόρων τά όποία εφαρμόζονται σέ σκάφη υπό Ισπανική σημαία, κατά τό ότι οι άνωτέρω κανονισμοί έξαρτουν από όρισμένους όρους τήν άσκηση άλιείας από τούς Ισπανούς ύπηκόους έντός τής οικονομικής ζώνης πού καθιέρωσε τό διάταγμα 77-130 τής 11ης Φεβρουαρίου 1977.

2. Οι έπίμαχες κοινοτικές και συμβατικές διατάξεις πού άφοροδν τίσ δύο υποθέσεις έχουν συνοπτικώς ως εξής:

α) *Κοινοτική ρύθμιση περί άλιείας εφαρμoστέα στά σκάφη υπό Ισπανική σημαία*

Σύμφωνα μέ τήν άπόφαση του Συμβουλίου, τής 3ης Νοεμβρίου 1976, πού άφορά όρισμένα έξωτερικά θέματα λόγω τής καθιερώ-

σεως από 1ης 'Ιανουαρίου 1977 κοινοτικής ζώνης άλιείας μέχρι 200 μιλίων (ΕΕ C 105, 1981, σ. 1), τά κράτη μέλη τής Κοινότητος επεξέτειναν από 1ης 'Ιανουαρίου 1977 τίσ οικείες ζώνες άλιείας σέ 200 μίλια από τίσ άκτές τους στήν Βόρειο Θάλασσα και στόν Βόρειο 'Ατλαντικό. Έκτοτε, ή έντός τών ζωνών αυτών εκμετάλλευση τών άλιευτικών πόρων από άλιευτικά τρίτων χωρών ρυθμίζεται από σειρά ένδιαμέσων κοινοτικών μέτρων γιά κάθε ένδιαφερομένη χώρα. Τά έν λόγω μέτρα έλήφθησαν έν άναμονή τής συνάψεως μεταξύ Κοινότητος και τών τρίτων αυτών χωρών, συμφωνιών-πλαίσιο περί άλιείας.

Όσον άφορά τά υπό Ισπανική σημαία σκάφη, τό εφαρμοστέο στις άρχές του έτους 1981 καθεστώς άπέρρεε πρωτίστως από τόν κανονισμό 1719/80 του Συμβουλίου, τής 30ης 'Ιουνίου 1980, ό όποιος καθιέρωνε γιά τό 1980 όρισμένα μέτρα διατηρήσεως και διαχειρίσεως τών άλιευτικών πόρων, τά όποία εφαρμόζονται στά σκάφη υπό Ισπανική σημαία (J O L 168, σ. 27).

Σύμφωνα μέ τίσ αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού αυτού ή Κοινότης και ή 'Ισπανία έπραγματοποίησαν διαβουλεύσεις κατά τήν διαδικασία πού προβλέπεται από τήν περί άλιείας συμφωνία-πλαίσιο, τήν όποία υπέγραψαν στις 15 'Απριλίου 1980 σχετικά μέ τούς όρους άσκήσεως τής άλιείας εκ μέρους τών πλοίων τής μίας συμβαλλομένης έντός τής άλιευτικής ζώνης τής άλλης γιά τό έτος 1980, μετά τό πέρας τών όποιών ή Κοινότης ανέλαβε τήν δέσμευση νά συστήσει στις άρμόδιες ύπηρεσίες της τήν λήψη όρισμένων μέτρων έπιτροπόντων τήν άσκηση άλιείας γιά τό άνωτέρω διάστημα από τά Ισπανικά σκάφη έντός τών ύπαγομένων στήν κοινοτική ρύθμιση ζωνών άλιείας τών κρατών μελών.

Τά άρθρα 1 και 2 του κανονισμού 1719/80 έχουν ως εξής:

«Άρθρο 1

Οι μόνες πράξεις άλιείας, πού τά υπό Ισπανική σημαία σκάφη δύνανται νά πραγματοποιήσουν κατά τήν περίοδο από 1ης Ιανουαρίου έως 31ης Δεκεμβρίου 1980 έντός τής άλιευτικής ζώνης τών κρατών μελών πού έκτείνεται έως τά 200 ναυτικά μίλια και άποτελεί άντικείμενο τής κοινοτικής ρυθμίσεως περί άλιείας είναι εκείνες πού προβλέπονται στό παράρτημα Ι έντός του όριου τών ποσοτήτων πού καθορίζονται εκεί και σύμφωνα μέ τούς όρους πού προβλέπονται στόν παρόντα κανονισμό.

«Άρθρο 2

1. Η άσκηση τών άλιευτικών δραστηριοτήτων εξαρτάται από τήν κατοχή επί του σκάφους άδειας πού χορηγεί ή Έπιτροπή γιά λογαριασμό τής Κοινότητας, καθώς και από τήν τήρηση τών μέτρων διατηρήσεως και έλέγχου και τών λοιπών διατάξεων πού διέπουν τίς άλιευτικές δραστηριότητες έντός τής ζώνης πού προβλέπει τό άρθρο πρώτο.

2. Ό αριθμός τών άδειών πού δύνανται νά χορηγηθούν στό υπό Ισπανική σημαία σκάφη καθορίζεται στό παράρτημα Ι, σημείο 3.»

Μέ τόν κανονισμό 3305/80 του Συμβουλίου, τής 17ης Δεκεμβρίου 1980 (JO L 344, σ. 33), παρετάθη μέχρι τήν 31η Ιανουαρίου 1981 ή ισχύς τών άδειών άλιείας γιά τά υπό Ισπανική σημαία σκάφη πού ίσχυαν έως τήν 31η Δεκεμβρίου 1980 βάσει του κανονισμού 1719/80.

Έν συνεχεία, μέ τόν κανονισμό 554/81, τής 27ης Φεβρουαρίου 1981 (EE L 57, σ. 1), τό Συμβούλιο έθέσπισε παρόμοια ένδιάμεσα μέτρα γιά τό χρονικό διάστημα από 4 Μαρτίου έως 31 Μαΐου 1981, θεωρώντας άφ' ενός ότι οι άλιευτικές δραστηριότητες τών Ισπανικών σκαφών έντός τών ζωνών άλιείας τών κρατών μελών διεκόπησαν από 1ης Φεβρουαρίου 1981 (πέμπτη αίτιολογική σκέψη) και άφ' έτέρου ότι ή υπογραφή σταίς 15 Άπριλίου 1980 συμφωνία άλιείας μεταξύ Κοινότητας και Ισπανίας έφηρμόζετο από τής ήμερομηνίας υπογραφής της

δυνάμει του άρθρου 12 (πρώτη αίτιολογική σκέψη).

Η όριστική ρύθμιση γιά τό έτος 1981 άπορρέει από τόν κανονισμό 1569/81 του Συμβουλίου, τής 1ης Ιουνίου 1981, περί καθορισμού, γιά τό 1981, όρισμένων μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως τών άλιευτικών πόρων, τά όποια εφαρμόζονται σέ σκάφη υπό Ισπανική σημαία. (EE L 154, σ. 1).

Κατά τό άρθρο 10, παράγραφος 3, του άνωτέρω κανονισμού

«3. Καμία άδεια δέν ίσχύει κατά τήν περίοδο από 1 Φεβρουαρίου μέχρι 3 Μαρτίου 1981. Κάθε άλιευτική δραστηριότητα πού άσκείται στην ζώνη πού αναφέρεται στό άρθρο 1, από σκάφη πού φέρουν Ισπανική σημαία, άπαγορεύεται κατά τήν περίοδο αυτή.»

β) Συμβατικές διατάξεις

Κατόπιν τής από 1ης Ιανουαρίου 1977 έπεκτάσεως σέ 200 μίλια τών ζωνών άλιείας τών κρατών μελών τής Κοινότητας, ή Έπιτροπή τών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ήρχισε διαπραγματεύσεις γιά τήν σύναψη συμφωνιών άλιείας μεταξύ Κοινότητας και τρίτων χωρών στίς όποιες συγκαταλέγεται και ή Ισπανία. Έτσι, στίς 23 Σεπτεμβρίου 1978 έμονογραφήθη και στίς 15 Άπριλίου 1980 υπεγράφη συμφωνία-πλαίσιο μέ τήν Ισπανία. Η συμφωνία αυτή ένεκρίθη έξ όνόματος τής Κοινότητας μέ τόν κανονισμό 3062/80 του Συμβουλίου, τής 25ης Νοεμβρίου 1980, περί τής συνάψεως τής άλιευτικής συμφωνίας μεταξύ τής Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και τής Ισπανικής κυβερνήσεως (EE είδ. έκδ. 04/001, σ. 22).

Μετά τήν ολοκλήρωση τής διαδικασίας έπικυρώσεως έκ μέρους τής Ισπανίας, ή συμφωνία ήρχισε νά ίσχύει από τίς 22 Μαΐου 1981 (EE 1981, L 204, σ. 34).

Σύμφωνα μέ τό άρθρο 12 και έν άναμονή τής έναρξεως ισχύος της, ή συμφωνία εφαρμόζεται προσωρινά από τήν ήμερομηνία τής υπογραφής της, ήτοι από 15ης Άπριλίου 1980.

Τά άρθρα 1, παράγραφοι 1, 2, 3 και 4 τής συμφωνίας έχουν ως έξής:

«Άρθρο 1

1. Σκοπός της παρούσας συμφωνίας είναι η θέσπιση των αρχών και κανόνων που θα διέπουν το σύνολο των όρων άσκησης της άλιειας από τα σκάφη καθενός των μερών εντός των ζωνών άλιειας που υπόκεινται στη δικαιοδοσία του άλλου μέρους.

...

“Άρθρο 2

Καθένα από τα μέρη επιτρέπει στα άλιευτικά σκάφη του άλλου μέρους την πρόσβαση στη ζώνη άλιειας που υπάγεται στη δικαιοδοσία του, υπό τους όρους που προβλέπονται από τα ακόλουθα άρθρα.

“Άρθρο 3

1. Καθένα από τα μέρη καθορίζει κάθε έτος για τη ζώνη άλιειας που υπάγεται στη δικαιοδοσία του, υπό την επιφύλαξη των προσαρμογών που θα ήταν δυνατόν να καταστούν αναγκαίες λόγω άπροβλεπτων περιστάσεων και λαμβάνοντας υπόψη την ανάγκη να εξασφαλισθεί όρθολογική διαχείριση των βιολογικών πόρων:

- α) τον συνολικό όγκο των επιτρεπομένων άλιευμάτων για τα ειδικά αποθέματα ή τα σύνολα αποθεμάτων, λαμβάνοντας υπόψη τα πλέον υπεύθυνα επιστημονικά δεδομένα τα οποία έχει στη διάθεσή του, την άλληλεξάρτηση των αποθεμάτων, τις εργασίες των άρμοδιων διεθνών οργανισμών και όλους τους άλλους συναφείς παράγοντες·
- β) μετά από κατάλληλες άμοιβαίες διαβουλεύσεις, τον όγκο των άλιευμάτων που χορηγούνται στα άλιευτικά σκάφη του άλλου μέρους και τις ζώνες εντός των οποίων τα άλιεύματα αυτά δύνανται να πραγματοποιηθούν. Τα δύο μέρη όρίζουν ως στόχο την επίτευξη ικανοποιητικής έξισορροπήσεως των δυνατοτήτων άλιειας καθενός των μερών εντός της ζώνης άλιειας που υπάγεται στη δικαιοδοσία του άλλου μέρους.

Γιά τον καθορισμό των δυνατοτήτων αυτών, καθένα από τα μέρη λαμβάνει υπόψη:

- ι) τό συμφέρον διατηρήσεως των παραδοσιακών χαρακτηριστικών των άλιευτικών δραστηριοτήτων στις μεθοριακές παράκτιες ζώνες·
- ιι) την ανάγκη μείωσεως στο ελάχιστο των δυσχερειών που θα συναντούσε τό μέρος του οποίου οι δυνατότητες άλιειας θα έμειώνοντο κατά τη διάρκεια της πραγματοποιήσεως της άνωτέρω άναφερομένης έξισορροπήσεως.
- ιιι) όλους τους άλλους συναφείς παράγοντες.

2. Κάθε μέρος δύναται να λάβει κάθε άλλο μέτρο για την έξασφάλιση της διατηρήσεως και της όρθολογικής διαχειρίσεως των πόρων εντός της ζώνης άλιειας που άνήκει στην δικαιοδοσία του. Τα μέτρα που λαμβάνονται κατ' αυτόν τον τρόπο λόγω του έτησιου καθορισμού των δυνατοτήτων άλιειας του άλλου μέρους όφείλουν να μή θίγουν την πραγματική άσκηση της άλιειας.

“Άρθρο 4

Κάθε μέρος δύναται να άποφασίζει ότι ή άσκηση άλιευτικών δραστηριοτήτων εντός της ζώνης άλιειας που άνήκει στην δικαιοδοσία του από άλιευτικά σκάφη του άλλου μέρους θα υπόκεινται στη χορήγηση άδειας.

Οι άρμόδιες άρχές κάθε μέρους κοινοποιουν στο άλλο μέρος τό όνομα, τον άριθμό νηολογήσεως και τα άλλα συναφή χαρακτηριστικά των σκαφών, για τα όποια έχει ζητηθεί άδεια άλιειας εντός της ζώνης άλιειας του άλλου μέρους. Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται επίσης σε κάθε σκάφος που προορίζεται να δοηθεί ή να παρέχει συνδρομή σε άλιευτικό σκάφος για την έκτέλεση άποστολών που έχουν άμεση σχέση με την άλιευτική δραστηριότητα του σκάφους αυτού. Τό δεύτερο μέρος θα χορηγεί τις άδειες που άντιστοιχούν στις δυνατότητες άλιειας που παραχωρούνται

σύμφωνα με τίς διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφος 1 περίπτωση 6).»

Ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου περί ἀλιείας τῆς 9ης Μαρτίου 1964 (Συλλογή συνθηκῶν τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν 581, ἀριθ. 8432) προσδιορίζει τὰ κοινά στοιχεῖα ἐνὸς ἀλιευτικοῦ καθεστώτος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν θαλασσία ζώνη πλάτους 6 μιλίων ἀπὸ τίς γραμμές βάσεως καὶ τὴν ζώνη μεταξύ 6 καὶ 12 μιλίων ἀπὸ τίς ἴδιες γραμμές.

Κάθε συμβαλλόμενο μέρος ἀναγνωρίζει ὑπὲρ τῶν λοιπῶν συμβαλλομένων τὸ δικαίωμα νὰ θεσπίσουν τὸ ἀλιευτικὸ καθεστῶς πού ὀρίζει ἡ σύμβαση (ἄρθρο 1, παράγραφος 1). Τὰ ἄρθρα 2, 3 καὶ 5 τῆς ἐν λόγω συμβάσεως προβλέπουν τὰ ἀκόλουθα:

«Ἄρθρο 2

Τὸ παράκτιο κράτος ἔχει ἀποκλειστικὸ δικαίωμα ἀλιείας καὶ ἀποκλειστικὴ δικαιοδοσία σὲ θέματα ἀλιείας ἐντὸς τῆς ζώνης τῶν 6 μιλίων ἀρχομένων ἀπὸ τῆς γραμμῆς βάσεως τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης.

Ἄρθρο 3

Ἐντὸς τῆς ζώνης πού περιλαμβάνεται μεταξύ 6 καὶ 12 μιλίων ἀρχομένων ἀπὸ τῆς γραμμῆς βάσεως τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης, τὸ δικαίωμα ἀλιείας ἀσκεῖται μόνο ἀπὸ τὸ παράκτιο κράτος καθὼς καὶ ἀπὸ τὰ λοιπὰ συμβαλλόμενα μέρη, τὰ ἀλιευτικὰ πλοῖα τῶν ὁποίων ἀλιεῦαν συνήθως ἐντὸς τῆς ζώνης αὐτῆς κατὰ τὸ διάστημα μεταξύ 1ης Ἰανουαρίου 1953 καὶ 31ης Δεκεμβρίου 1962.

...

Ἄρθρο 5

1. Ἐντὸς τῆς ζώνης πού ὀρίζει τὸ ἄρθρο 3 τὸ παράκτιο κράτος ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ ρυθμίζει τὴν ἀλιεία καὶ νὰ ἐπιβάλλει τὴν τήρηση τῆς ἐν λόγω ρυθμίσεως, συμπεριλαμβανομένων τῶν κανονισμῶν πού προορίζονται, γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν μέτρων διατηρήσεως πού ἀπετέλεσαν ἀντικείμενο διεθνούς συμφωνίας, ὑπὸ τὸν ὄρο ὅτι δὲν προκύπτει διάκριση νομικοῦ ἢ πραγματικοῦ χαρακτήρος εἰς βάρος τῶν ἀλιευ-

τικῶν σκαφῶν καὶ ἄλλων συμβαλλομένων μερῶν, τὰ ὁποῖα ἀλιεῦουν στὴν ἀνωτέρω ζώνη σύμφωνα με τὰ ἄρθρα 3 καὶ 4.

2. Πρὸ τῆς θεσπίσεως τῆς ἐν λόγω ρυθμίσεως, τὸ παράκτιο κράτος τὴν γνωστοποιεῖ στὰ λοιπὰ ἐνδιαφερόμενα συμβαλλόμενα μέρη, μετὰ τὰ ὁποῖα διαβουλεύεται, ἂν τὸ ζητήσουν.»

Τὸ ἄρθρο 10 ὀρίζει ὅτι καμμία διάταξη τῆς συμβάσεως δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσει ἐμπόδιο στὴν διατήρηση ἢ θέσπιση ἐιδικοῦ καθεστώτος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, στὸν τομέα τῆς ἀλιείας, μεταξύ τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος.

Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἰσπανία ἐπεκύρωσαν τὴν ἀνωτέρω σύμβαση τὸ 1965.

Στὸ πλαίσιο τῶν διευθετήσεων γειτνίασεως πού προβλέπει τὸ ἄρθρο 9, παράγραφος 2, τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἰσπανία συνήψαν, ὑπὸ μορφή ἀνταλλαγῆς διακοινώσεων τῆς 20ης Μαρτίου 1967, γενικὴ συμφωνία περί ἀλιείας. Σχετικὰ μετὰ τὰ δικαιώματα τῶν ἰσπανῶν ἀλιέων νὰ ἀλιεῦουν ἐντὸς τῶν γαλλικῆς δικαιοδοσίας ὑδάτων, ἡ σύμβαση αὐτὴ προβλέπει ἰδίως στὸ ἄρθρο 1.6:

«Ἐντὸς τῆς ζώνης μεταξύ 6 ἕως 12 μιλίων κατὰ μήκος τῶν γαλλικῶν ἀκτῶν, οἱ ἰσπανοὶ ὑπήκοοι ἀπολαύουν μονίμως τοῦ δικαιώματος νὰ ἀλιεῦουν:

— στὶς ἀκτές τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπὸ τὴν ἐκβολὴ τοῦ Bidassoa ἕως τὸν παράλληλο τοῦ βορείου σημείου τῆς Belle-Ile, ὅλα τὰ εἶδη »

Ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης περί ἀλιείας καὶ διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958 (Συλλογὴ συνθηκῶν τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν 559, ἀριθ. 8164), ἀποσκοπεῖ, σύμφωνα μετὰ τὸ προοίμιό της, στὴν ἐπίλυση, μέσω τῆς διεθνούς συνεργασίας, τῶν προβλημάτων πού θέτει ἡ διατήρηση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης πού εἶναι ἐκτεθειμένοι στὸν κίνδυνο ἐντατικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἡ ἐν λόγω σύμβαση περιλαμβάνει ἰδίως τίς ἀκόλουθες διατάξεις:

«Άρθρο 6

1. Κάθε παράκτιο κράτος έχει ειδικό συμφέρον για την διατήρηση της παραγωγικότητας των βιολογικών πόρων επί όλων των τμημάτων της ανοικτής θαλάσσης που πρόσκεινται στην αιγιαλίτιδα ζώνη του.

...

«Άρθρο 7

1. Λαμβανομένων υπ' όψη των διατάξεων του άρθρου 6, παράγραφος 1, κάθε παράκτιο κράτος δύναται, προς διατήρηση της παραγωγικότητας των βιολογικών πόρων της θαλάσσης, να θεσπίσει μονομερώς τα προσήκοντα μέτρα διατήρησης ως προς οιοδήποτε είδος ιχθύων ή άλλων θαλασσίων πόρων και επί όλων των τμημάτων της ανοικτής θαλάσσης που πρόσκεινται στην αιγιαλίτιδα ζώνη του, εφ' όσον έχουν διεξαχθεί σχετικώς επί εξάμηνο άνεπιτυχώς διαπραγματεύσεις με τα λοιπά ενδιαφερόμενα κράτη.

2. Τα μέτρα που δύναται να θεσπίσει το παράκτιο κράτος δυνάμει της προηγούμενης παραγράφου δεν συνεπάγονται έννομο αποτέλεσμα έναντι των λοιπών παρά:

...

γ) αν δεν εισάγουν τύποις ή ουσία διάκριση εις βάρος των άλλοδαπών αλιείων.»

«Η Γαλλία και η Ισπανία επεκύρωσαν την σύμβαση αυτή τό 1970 και 1971 αντίστοιχως.

γ) *Έφαρμοστέα γαλλική νομοθεσία*

«Η εφαρμοστέα επί άμφοτέρων των υποθέσεων γαλλική νομοθεσία προκύπτει από τό διάταγμα 77-130 της 11ης Φεβρουαρίου 1977, τό όποιο έθεσπίσθη κατ' εφαρμογή του νόμου 76-655, της 16ης Ιουλίου 1976. Μέ τό έν λόγω διάταγμα καθιερώνεται

οικονομική ζώνη στά άνοικτά τών άκτών της επικρατείας της Γαλλικής Δημοκρατίας στην Βόρειο Θάλασσα, την Μάγνη και τόν Άτλαντικό από τά γαλλοβελγικά έως τά γαλλοϊσπανικά σύνορα και από τά έξωτερικά όρια της αιγιαλίτιδος ζώνης μέχρι μία απόσταση 188 ναυτικών μιλίων από τά όρια αυτά.

Τό άρθρο 2 του προαναφερθέντος διατάγματος όρίζει:

«Υπό την επιφύλαξη τών διατάξεων της συνθήκης περί της Εύρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και τών κειμένων που έθεσπίσθησαν κατ' εφαρμογήν της, απαγορεύεται, σύμφωνα μέ τόν νόμο της 1ης Μαρτίου 1888, όπως έτροποποιήθη, ή άλιεία εκ μέρους τών ξένων πλοίων έντός της άνωτέρω οικονομικής ζώνης.

«Εν τούτοις, κατά παρέκκλιση τών έν λόγω διατάξεων, δύναται νά χορηγηθουν άδειες άλιείας σε όρισμένα ξένα πλοία υπό τούς όρους που προβλέπονται στην συνθήκη περί Εύρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και τά κείμενα που έθεσπίσθησαν κατ' εφαρμογήν της, καθώς και τίς διεθνείς συμφωνίες και τό γαλλικό έσωτερικό δίκαιο.»

Τό άρθρο 3 όρίζει τίς επιβαλλόμενες κυρώσεις.

3. Οι περί παραπομπής άποφάσεις του Tribunal de grande instance της Bayonne της 23ης Άπριλίου 1981 και 21ης Μαΐου 1981 έπρωτοκολλήθησαν στό Δικαστήριο στις 5 Ιουνίου 1981.

Σύμφωνα μέ τό άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί του Όργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις ό κατηγορούμενος στην κυρία υπόθεση 137/81, Campandeguy Sagarazu και ό κατηγορούμενος στην κυρία υπόθεση 140/81 Echevarria Sagasti, εκπροσωπούμενοι από τόν J. Tournaire, δικηγόρο Bayonne, και στις δύο υποθέσεις από την κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη από τόν Gilbert Guil-

laume, διευθυντή νομικών υποθέσεων του υπουργείου των εξωτερικών, τό Συμβούλιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενο από τόν Daniel Vignes, διευθυντή τής νομικής του υπηρεσίας, επικουρούμενο από τόν Aidan Larkin, υπάλληλο διοικήσεως στήν έν λόγω υπηρεσία, καί ή Έπιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τόν νομικό της σύμβουλο Jacques Bourgeois, επικουρούμενο από τόν François Lamoureux, μέλος τής νομικής της υπηρεσίας.

Μέ διάταξη τής 20ης Ίανουαρίου 1982, τό Δικαστήριο απέφασε νά ένώσει καί συνεκδικάσει τίς υποθέσεις 137/81 καί 140/81 πρός διευκόλυνση τής προφορικής διαδικασίας καί έκδοση κοινής απόφάσεως.

Μέ διάταξη τής 20ης Ίανουαρίου 1982, τό Δικαστήριο απέφασε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 95, παράγραφοι 1 καί 2, του κανονισμού διαδικασίας, νά ανάθεσει τίς ένωθεισές υποθέσεις στό πρώτο τμήμα του.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητού δικαστου καί μετ' άκρόαση του γενικού εισαγγελέως, τό Δικαστήριο απέφασε τήν ξναρξη τής προφορικής διαδικασίας, χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή άποδείξεων.

II — Περίληψη των γραπτών παρατηρήσεων πού κατετέθησαν ένώπιον του Δικαστηρίου

Οί κατηγορούμενοι στις κύριες δίκες Campandeguy Sagarzazu καί Echevarria Sagasti έφιστον κατ' άρχάς τήν προσοχή επί του γεγονότος ότι κατά τό μεταξύ 1ης Φεβρουαρίου καί 3ης Μαρτίου 1981 χρονικό διάστημα, κατά τό όποιο συνέθησαν τά πραγματικά περιστατικά τής υποθέσεως 137/81, δέν ύφιστατο καμμία κοινοτική διάταξη

άφορώσα ειδικώς τούς Ισπανούς άλιεις. Κατά συνέπεια, έφ' όσον ή από τά ύπό Ισπανική σημαία σκάφη άσκηση άλιείας δέν προϋπέθετε τήν κατοχή άδειας, ή έλλειψη της δέν δύναται νά συνεπάγεται ποινικές κυρώσεις.

Διαπιστώνοντας ότι οι άλιευτικές δραστηριότητες των Ισπανικών σκαφών έντός των ζωνών άλιείας των κρατών μελών διεκόπησαν από 1ης Φεβρουαρίου 1981, ή πέμπτη αίτιολογική σκέψη του κανονισμού 554/81 δίδει τήν έσφαλμένη έντύπωση ότι ύφίσταται γενική άπαγόρευση σέ συνδυασμό με τήν χορήγηση συγκεκριμένων άδειών δύναμει προσωρινών κανονισμών. Πάντως, παρόμοια ύπόθεση είναι αντίθετη πρός τά άνεγνωρισμένα ύπέρ των Ισπανών άλιέων προϋφιστάμενα δικαιώματα, ιδίως στα άνοικτά των γαλλικών άκτών. Θά έσημαινε τήν πλήρη κατάργηση των έν λόγω προϋφισταμένων δικαιωμάτων, γεγονός πού δέν συμβιβάζεται περαιτέρω με τήν άποψη πού ύποστηρίζεται κατά καιρούς καί σύμφωνα με τήν όποια τό έπιβληθέν μονομερως στους Ισπανούς σύστημα άδειών συνιστά περιορισμό μή εισάγοντα δυσμενή διάκριση καί δικαιολογούμενο από τήν άνάγκη ενός *a priori* έλέγχου των άλιευτικών δραστηριοτήτων των ύπηκόων τρίτων χωρών. Έπομένως, τό άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 1569/81, τής 1ης Ίουνίου 1981, πού άπαγορεύει ρητώς τήν άλιεία για τό διαρρευσαν διάστημα μεταξύ 1ης Φεβρουαρίου καί 3ης Μαρτίου 1981, στερείται νομιμότητας, τουλάχιστον όσον άφορά τήν άναδρομική ισχύ του.

Οί κατηγορούμενοι στις κύριες δίκες διατίθενται περαιτέρω ότι, έπιβάλλοντας σέ μόνους τούς Ισπανούς ύπηκόους ένα σύστημα πού εισάγει διακρίσεις, οι έπίδικοι κοινοτικοί κανονισμοί είναι άσυμβίβαστοι πρός τά Ιστορικά δικαιώματα άλιείας των Ισπανών άλιέων, όπως προστατεύονται από τήν σύμβαση του Λονδίνου, τής 9ης Μαρτίου 1964, καί από τήν σύμβαση τής Γενεύης, τής 29ης Άπριλίου 1958. Συναφώς, αναφέρονται ιδίως

— άφ' ενός, στό άρθρο 7 τής συμβάσεως τής Γενεύης σύμφωνα μέ τό όποιο τό παράκτιο κράτος δέν δύναται νά λάβει μονομερώς μέτρα διατηρήσεως παρά μόνον έφ' όσον αυτά «δέν συνεπάγονται τύποις και ουσία δυσμενή διάκριση έναντι των άλλοδαπων άλιείων», και

— άφ' έτέρου, στό άρθρο 5 τής συμβάσεως του Λονδίνου, τό όποιο άπαγορεύει, ιδίως όσον άφορά τήν ζώνη μεταξύ 6 και 12 μιλίων, οιαδήποτε δυσμενή διάκριση de jure ή de facto εις βάρος των πλοίων των έτέρων συμβαλλομένων πού άλιεύουν έντός τής έν λόγω ζώνης σύμφωνα μέ τά άρθρα 3 και 4 τής ίδιας συμβάσεως. Υπογραμμίζουν περαιτέρω τό μόνιμο δικαίωμα άλιεύσεως όλων των ειδών πού άναγνωρίζει ύπέρ των Ισπανών άλιείων τό άρθρο 1. 6 τής γαλλοϊσπανικής συμφωνίας τής 20ής Μαρτίου 1967, έντός τής μεταξύ 6 και 12 μιλίων ζώνης κατά μήκος των γαλλικών άκτών.

Όσον άφορά τήν γεωγραφική έκταση των έπικαλεσθεισών συμφωνιών, θεωρούν ότι υπό τό φώς τής ratio και τής πρακτικής ώφελιμότητός τους οι έν λόγω διεθνείς συμβάσεις πρέπει νά τυγχάνουν έφαρμογής όχι μόνον στην μεταξύ 6 και 12 μιλίων ζώνη, ή όποία προβλέπεται ρητώς, άλλ' επίσης και στην μεταξύ 12 και 200 μιλίων έκτεινομένη άποκλειστική οικονομική ζώνη. Έτσι, ή έκτεινομένη «άπό τά έξωτερικά όρια τής αιγιαλιτίδος ζώνης μέχρι μία άπόσταση 188 ναυτικών μιλίων άπό τά όρια αυτά» γαλλική οικονομική ζώνη — σύμφωνα μέ τον νόμο 76-655 τής 16ης Ιουλίου 1976 και τό διάταγμα 77-130 τής 11ης Φεβρουαρίου 1977 — περιλαμβάνεται έντός «οιουδήποτε τμήματος τής άνοικτης θαλάσσης συνορεύοντος μέ τήν αιγιαλιτίδα ζώνη» πού άναφέρεται στό άρθρο 7 τής συμβάσεως τής Γενεύης. Επί πλέον, τά συνήθη δικαιώματα άλιείας πού άναγνωρίζει ή σύμβαση του Λονδίνου άφορούν

τήν ζώνη πού έκτείνεται άπό τά 6 μίλια μέχρι τήν άνοικτή θάλασσα, ιδίως δέ τήν μεταξύ 12 και 200 μιλίων ζώνη. Τέλος, τό προοίμιο τής γαλλοϊσπανικής συμφωνίας άναφέρεται ρητώς sé έκέκταση των άποκλειστικών ζωνών άλιείας, έκέκταση πού έπραγματοποιήθη στην Γαλλία μέ τό διάταγμα τής 7ης Ιουνίου 1967. Πράγματι, τό όριζόμενο άπό τήν άνωτέρω συμφωνία όριο των 12 μιλίων δέν συνιστά άκαμπτο σύνορο, διότι τό πεδίο εφαρμογής τής γαλλοϊσπανικής συμφωνίας έκτείνεται άπό τά 6 μίλια μέχρι τό παρόν όριο των άποκλειστικών ζωνών άλιείας, των ύπαγομένων στην δικαιοδοσία των δύο κρατών.

Όσον άφορά τήν σύμβαση του Λονδίνου, οι κατηγορούμενοι στις κύριες δίκες τονίζουν περαιτέρω ότι τό άρθρο 11 τής έν λόγω συμβάσεως, σύμφωνα μέ τό όποιο τό παράκτιο κράτος δύναται νά άποκλείσει όρισμένες περιοχές άπό τήν πλήρη έφαρμογή των άρθρων 3 και 4 ύπέρ του τοπικού πληθυσμού, συνιστά τήν μοναδική εξαίρεση τής άρχής περί μή διακρίσεως πού θέτει τό άρθρο 5. Τό άρθρο 10 τής συμβάσεως, πού προβλέπει τήν δυνατότητα θεσπίσεως ειδικού καθεστώτος μεταξύ των κρατών μελών τής Κοινότητος, άποτελεί εξαίρεση τής ρήτρας του μάλλον εύνοουμένου κράτους, πού προβλέπει τό άρθρο 8, παράγραφος 2, τής ίδιας συμβάσεως, μέ άποκλειστικό σκοπό τήν άποφυγή οιουδήποτε έμποδίου στην καθιέρωση κοινής άλιευτικής πολιτικής μεταξύ των κρατών μελών και των συνδεδεμένων προς τήν ΕΟΚ μελών και τήν κατ' αυτόν τον τρόπον δυνατότητα προσβάσεως των ύπηκόων τους στις άποκλειστικές τους ζώνες, άκόμη και στην περίπτωση πού οι έν λόγω ύπηκοοι δέν είναι sé θέση νά ίσχυρισθουν ότι άσκοδν ιστορικά δικαιώματα κατά τήν έννοια του άρθρου 3 τής συμβάσεως. Η άνωτέρω διάταξη δέν δύναται νά συνεπάγεται τον άποκλεισμό των ύπηκόων έτέρου συμβαλλομένου, έν προκειμένου τής Ισπανίας, άπό περιοχή στην όποία τους παρέχεται έγγύηση προσβάσεως sé ίση βάση μέ τους ύπηκόους του παρακτίου κράτους. Σχετικώς άναφέρουν τήν άπόφαση του

Δικαστηρίου τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1978 (Επιτροπή κατά Ἴρλανδίας, 61/77, Rec. σ. 417) ἀπὸ τὴν ὁποία συνάγεται ὅτι «ὁ καθιερωμένος κανὼν τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου περὶ ἴσης μεταχειρίσεως ἀπαγορεύει ὄχι μόνον τίς καταφανεῖς ἀλλὰ καὶ οἰαδήποτε συγκεκαλυμμένη μορφή διακρίσεως, ἡ ὁποία καταλήγει οὐσιαστικῶς στὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα μὲ τὴν ἐφαρμογή διαφορετικῶν κριτηρίων διακρίσεως».

Ἐξ ἄλλου, ἐάν ἀληθεύει ὅτι ἡ ἐπέκταση τῶν ἀλιευτικῶν ζωνῶν τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Κοινότητος σὲ 200 μίλια καὶ ἡ ἀνάγκη διατηρήσεως τῶν πόρων ὠδήγησαν στὴν διαμόρφωση νέου διεθνoῦς ἐθίμου, πού ὑπερῆκε τῆς προγενεστέρως καταστάσεως, τὸ ἐθίμο αὐτὸ δὲν δύναται νὰ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατάργηση τῶν ἰσχυροῦσων διεθνῶν συμφωνιῶν. Ἐπὶ πλέον, οἱ προμνησθεῖσες συμφωνίες οὔτε ἐξέπνευσαν οὔτε κατηγγέλθησαν.

Ἡ ἀνωτέρω ἀποψη ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὴν ὑπογραφεῖσα στίς 15 Ἀπριλίου 1980 μεταξὺ Κοινότητος καὶ Ἰσπανίας συμφωνία περὶ ἀλιείας. Σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 1 ἢ ἐν λόγω συμφωνία ἔχει ὡς μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ρύθμιση τῶν ὄρων ἀσκήσεως τῆς ἀλιείας. Ὑπ' αὐτὴ καὶ μόνον τὴν ἐννοια ἡ Ἰσπανία, μὲ δήλωση στὴν ὁποία προέβη κατά τὴν μονογράφηση τῆς συμφωνίας, ἀνεγνώρισε ὅτι οἱ διατάξεις τῆς ἀντικαθιστοῦν ἐκεῖνες τῶν προϋφισταμένων συμφωνιῶν. Τὰ καθαρὰ ἱστορικὰ δικαίωματα ἀλιείας καὶ ὁ ἀπορρῶν ἀπὸ τίς συμβάσεις Γενεῦθς καὶ Λονδίνου κανὼν περὶ μὴ διακρίσεως δὲν δύναται, ἐπομένως, νὰ θιγοῦν ἀπὸ τὴν συμφωνία αὐτή. Πράγματι, τὰ ἐφαρμοστέα ἐντὸς τῶν ἀποκλειστικῶν ζωνῶν μέτρα, πού ἀφοροῦν συγκεκριμένα εἶδη, πρέπει νὰ εἶναι τὰ ἴδια γιὰ τοὺς ἀλλοδαποὺς ἀλιεῖς καὶ γιὰ τοὺς ὑπαγομένους στὴν ἐσωτερικὴ δικαιοδοσία (πρὸς. J. L. Messegue, Accord de pêche entre l'Espagne et la CEE (συμφωνία περὶ ἀλιείας μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ ΕΟΚ), στὴν Revue du marché commun, 1980, σ. 527-534 καὶ 589-594, στὴν σ. 594).

Τέλος, οἱ πράξεις πού προσάπτονται στοὺς κατηγορουμένους ἔλαβαν χώρα κατὰ τὸ διάστημα προσωρινῆς ἐφαρμογῆς τῆς συμφωνίας. Καὶ προσωρινὰ μέτρα πού δὲν ἐπεκυρώθησαν δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ καταργήσουν ἰσχύουσες διεθνεῖς συνθηκῆς.

Τὸ ἀμφισβητούμενο κοινοτικὸ καθεστῶς εἶναι, ἐπομένως, ἀσυμβίβαστο πρὸς τίς συμβάσεις Γενεῦθς καὶ Λονδίνου, τὴν γαλλοῖσπανικὴ συμφωνία καὶ τὸ ἄρθρο 1 τῆς συμφωνίας ΕΟΚ—Ἰσπανίας. Ἡ ὑπεροχὴ τῶν προγενεστέρων συμβάσεων ἀπορρῶει ἰδίως ἀπὸ τὴν γενικὴ ἀρχὴ τοῦ δικαίου τῶν συνθηκῶν πού ἐξαγγέλλει τὸ ἄρθρο 30, παράγραφος 4 περίπτωση 6), τῆς συμβάσεως τῆς Βιέννης τοῦ 1969 περὶ τοῦ δικαίου τῶν συνθηκῶν, καὶ ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται στὸ ἄρθρο 234 τῆς συνθηκῆς ΕΟΚ.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1980 (Attorney General κατά Burgoa, 812/79, Rec. σ. 2787), τὰ ὄργανα τῆς Κοινότητος ὑποχρεοῦνται νὰ μὴ παρεμποδίζουν τὴν ἀπὸ τὸ ἐνδιαφερόμενο κράτος μέλος ἐκτέλεση τῶν προϋφισταμένων δεσμεύσεών του. Ἡ ἐν λόγω ἀρχὴ ἐφαρμόζεται ἐπίσης ἐπὶ τῶν κανόνων τοῦ παραγώγου δικαίου.

Πάντως, στὸ μέτρο πού οἱ κοινοτικοὶ κανονισμοὶ θὰ ἐκρίνοντο ἔγκυροι, τὸ Δικαστήριον θὰ ἦταν ἀναρμόδιο νὰ ἀποφανθεῖ ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος κατὰ πόσον ἰσχύουν ἐναντι τῶν ἰσπανῶν ὑπηκόων, δεδομένου ὅτι τὸ ἀνωτέρω ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα θὰ ὠδήγει τὸ Δικαστήριον σὲ ἐρμηνεῖα διατάξεων τοῦ διεθνoῦς δικαίου πού δεσμεύουν τὰ κράτη μέλη ἐκτὸς τοῦ πλαισίου τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου (πρὸς. ἀπόφαση τῆς 27ης Νοεμβρίου 1973, Vandeweghe, 130/73, Rec. σ. 1329).

Ἡ *γαλλική κυβέρνηση* θεωρεῖ ὅτι τὸ Δικαστήριον δύναται, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόθεση 137/81, νὰ περιορισθεῖ στό νά διευκρινίσει στό Tribunal τῆς Bayonne ὅτι κατά τὴν ἐποχὴ τῶν περιστατικῶν τῆς ὑποθέσεως δὲν ὑφίστατο κανένας κοινοτικός κανὼν πού νά προβλέπει μέτρα διατηρήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν πόρων ἐφαρμοζόμενα ἐπὶ τῶν ἰσπανῶν ἀλιέων καὶ νά ἀναθέσει στό Tribunal τὴν φροντίδα συναγωγῆς τῶν ἐννόμων συνεπειῶν κατά τὸ ἐσωτερικὸ γαλλικὸ δίκαιο. Πράγματι, ἡ ἐπίλυση τῆς διαφορᾶς προκύπτει ἀπὸ τὴν ἰσχύουσα γαλλικὴ νομοθεσία πού ἀπαγορεύει τὴν ἐντὸς τῆς γαλλικῆς οἰκονομικῆς ζώνης ἀσκηση ἀλιείας ἀπὸ τοὺς ἀλλοδαπούς, ἄνευ ἀδείας παρεχομένης στό πλαίσιο τῆς Κοινότητος. Δεδομένου ὅτι κανένας κοινοτικός κανονισμὸς δὲν προέβλεπε τὴν χορήγηση ἀδειῶν γιὰ τὸ ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου ἕως 3ης Μαρτίου 1981 διάστημα καὶ ὅτι καμμία περαιτέρω ἀδεία δὲν ἐχορηγήθη, ὁ κατηγορούμενος στὴν ὑπόθεση 137/81 διέπραξε ἀδίκημα, ἀλιεύοντας χωρὶς ἀδεία. Πάντως, δὲν ἐναπόκειται στό Δικαστήριον νά ὑποκαταστήσει τὸν ἐθνικὸ δικαστὴ στὴν ἐξουσία ἐκτιμῆσεώς του ἐπ' αὐτοῦ.

Στόν βαθμὸ πού θὰ ἦταν ἀναγκαῖο στό πλαίσιο τῆς ὑποθέσεως 137/81 καὶ εἰδικότερα ὅσον ἀφορᾷ τὸ κῆρος τοῦ κανονισμοῦ 554/81 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 27ης Φεβρουαρίου 1981, πού ἴσχυε κατά τὴν ἐποχὴ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν τῆς ὑποθέσεως 140/81, ἡ γαλλικὴ κυβέρνηση προβαίνει ἐν συνεχείᾳ στὴν ἐξέταση τῆς ἐπιδίκου ρυθμίσεως ἐν σχέσει πρὸς τίς ἐπικαλούμενες προϋφιστάμενες διεθνεῖς δεσμεύσεις.

Ὑπενθυμίζει συναφῶς ὅτι ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958, ἔχει ὑπερκερασθεῖ μὲ τὴν ἀνάπτυξη διεθνούς ἐθίμου ἐπιφυλάσσοντος στά παράκτια κράτη τὸ δικαίωμα ἀποκλειστικῆς ἀλιείας σὲ ζώνη μέχρι 200 μιλίων ἀπὸ τίς ἀκτές

αὐτοῦ, ἐθίμου στό πλαίσιο τοῦ ὁποῦ ἐντάσσεται ἡ δημιουργία ἀλιευτικῆς ζώνης τῆς Κοινότητος καὶ ἡ ἔθεσιση τοῦ ἐπιμάχου κανονισμοῦ. Τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ἐπιβάλλεται ἐπίσης καὶ προκειμένου περὶ τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, τῆς 9ης Μαρτίου 1964, καθὼς καὶ τῆς γαλλοἰσπανικῆς συμφωνίας τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967, οἱ ὁποῖες ἄλλωστε δὲν ἀφοροῦν τὴν ἐκτεινόμενη μεταξὺ 12 καὶ 200 μιλίων ζώνη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔλαβαν χώρα τὰ περιστατικὰ τῶν ὑπὸ κρίση ὑποθέσεων.

Ἐπὶ πλέον, ἡ ὑπογραφεῖσα στίς 15 Ἀπριλίου 1980 συμφωνία περὶ ἀλιείας μεταξὺ Κοινότητος καὶ Ἰσπανίας ἀντικατέστησε τὸ συμβατικὸ αὐτὸ πλέγμα. Πράγματι, παρ' ὅλον ὅτι ἡ συμφωνία περὶ ἀλιείας ἄρχισε νά ἰσχύει μόλις στίς 22 Μαΐου 1980, ἐφημερῶς πάντως, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 12, προσωρινῶς ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία ὑπογραφῆς τῆς καὶ συνεπῶς ἐδέσμευε τὴν ΕΟΚ καὶ τὴν Ἰσπανία ἀπὸ τίς 15 Ἀπριλίου 1980, σύμφωνα μὲ τὴν σύγχρονη πρακτικὴ περὶ προσωρινῆς ἐφαρμογῆς τῶν συνθηκῶν πού ἀναγνωρίζει τὸ ἀρθρο 25 τῆς συμβάσεως τῆς Βιέννης περὶ τοῦ δικαίου τῶν συνθηκῶν. Θὰ ἤρκει, ἐπομένως, τὸ Δικαστήριον νά ἀναγνωρίσει ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεση 140/81 τὴν διαχρονικὴ διαδοχὴ τῶν κειμένων καὶ νά συναγάγει ἐκ τούτου τίς ἀναγκαῖες συνέπειες ἀναφορικῶς μὲ τὸ τεθὲν ζήτημα.

Ἡ γαλλικὴ κυβέρνηση προσθέτει ἐπίσης ὅτι οἱ συμβάσεις Λονδίνου καὶ Γενεύης δὲν δεσμεύουν τὴν Κοινότητα καὶ κατά τὸ μέτρο πού θὰ ἐγίνετο ἐπίκληση τῆς συμφωνίας τῆς 15ης Ἀπριλίου 1980 ἐναντίον τοῦ ἐπιδίκου κανονισμοῦ, ἡ ἀνωτέρω συμφωνία δὲν γεννᾷ δικαίωματα πού οἱ πολῖτες δύνανται νά ἐπιδιώξουν δικαστικῶς. Τέλος, ὁ κανονισμὸς 554/81 συνάδει πρὸς ὅλες τίς ἐπικαλούμενες συμβατικῆς διατάξεις.

Τό Συμβούλιο τών Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων υπενθυμίζει κατ' αρχάς ότι κατά την άποψή του τό άρθρο 10 τής συμβάσεως του Λονδίνου προβλέπει «διάταξη υπέρ τρίτου» πρὸς όφελος τής Κοινότητος καί ότι, συνεπώς, πάσα κοινοτική διάταξη περί άλιείας προέχει τής εφαρμογής τής εν λόγω συμβάσεως καί τής εϋθέως συνδεομένης πρὸς αϋτήν γαλλοϊσπανικής συμφωνίας. Όσον άφορά τήν σύμβαση τής Γενεύης, υπενθυμίζει ότι δέν εφαρμόζεται ούτε επί τής αιγιαλίτιδος ζώνης ούτε επί τής συνορευούσης μέ αϋτήν άποκλειστικής ζώνης άλιείας.

Αϋτή ήταν ή κατάσταση από τής ενάρξεως ισχύος του κοινοτικού καθεστώτος άλιείας έναντι τών Ισπανών άλιείων, ή δέ συμφωνία περί άλιείας μεταξύ Κοινότητος καί Ίσπανίας αντικατέστησε εν συνεχεία τίς προϋφιστάμενες συμφωνίες, έφ' όσον ή Κοινότης διεδέχθη τά κράτη μέλη στήν ικανότητα συνάψεως μέ τρίτα κράτη συνθηκών άφορωσών τήν άσκηση άλιείας εντός τών υπαγομένων στήν δικαιοδοσία τών κρατῶν μελῶν υδάτων. Η άνωτέρω έρμηνεία έπιβεβαιώνεται από τήν δήλωση τής 23ης Σεπτεμβρίου 1978, κατά τήν μονογράφηση τής συμφωνίας, σύμφωνα μέ τήν όποία «σχετικώς πρὸς τό άρθρο 1, ή Ισπανική άντιπροσωπεία άναγνωρίζει ότι οι διατάξεις τής συμφωνίας υποκαθιστοϋν τίς διατάξεις τών συμφωνιών πού άφοροϋν τίς σχέσεις σέ θέματα άλιείας, συμβαλλόμενα μέρη τών όποιων είναι τά κατ' ίδίαν κράτη μέλη τής ΕΟΚ καί ή Ίσπανία· σέ περίπτωση καταγγελίας τής συμφωνίας, ή Ίσπανία έπιφυλάσσει εις έαυτήν τήν δυνατότητα νά προβάλει έναντι τής Κοινότητος τίς διατάξεις τών περί άλιείας συμφωνιών πού διείπον τίς σχέσεις της μέ τά κράτη μέλη τής Κοινότητος επί θεμάτων άλιείας».

Τό Συμβούλιο θεωρεί, επομένως, ότι ή σύμβαση του Λονδίνου καί ή γαλλοϊσπανική συμφωνία του 1967 ήτόνησαν καί ότι από τής υπογραφής τής συμφωνίας στίς 15

Άπριλίου 1980 καί κατά τήν διάρκεια τής προσωπινής τής εφαρμογής δέν ήδύναντο πλέον νά παραγάγουν έννομα άποτελέσματα. Οι προϋφιστάμενες συμφωνίες κατηργήθησαν από τής ενάρξεως ισχύος τής συμφωνίας στίς 22 Μαΐου 1981, πλήν ίσως τής περιπτώσεως αναδιώσεώς τους κατόπιν καταγγελίας τής συμφωνίας τής 15ης Άπριλίου 1980.

Όσον άφορά τήν περίοδο μεταξύ 1ης Φεβρουαρίου καί 3ης Μαρτίου 1981 κατά τήν όποίαν έλαβαν χώρα τά πραγματικά περιστατικά τής υποθέσεως 137/81, τό Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι ή κοινοτική ρύθμιση δέν προέδλεψε καμμία δυνατότητα χορηγήσεως άδειας υπέρ τών Ισπανών υπηκόων, δοθέντος ότι κατά τό διάστημα αϋτό είχαν διακοπεί οι σχέσεις επί θεμάτων άλιείας μεταξύ τής Κοινότητος καί τής Ίσπανίας. Η διακοπή αϋτή πάντως δέν είχε ως συνέπεια τήν έλευθερία τής άλιείας, επειδή ή γαλλική νομοθεσία άπαγορεύει ρητῶς τήν άλιεία εντός τής αιγιαλίτιδος ζώνης, εκτός άν χορηγηθεί σχετική άδεια στά κοινοτικά πλαίσια. Τό Συμβούλιο διευκρινίζει ότι λόγω διαφωνίας μεταξύ Κοινότητος καί Ίσπανίας επί του άριθμου τών άδειῶν καί του όγκου τών ποσοστάσεων, τό καθεστῶς γιά τό 1981 δέν ήδυνήθη νά καθορισθεί ούτε τόν Δεκέμβριο 1980 ούτε τόν Ίανουάριο 1981. Ό κανονισμός 554/81 έθεσπίσθη τελικά άμέσως μετά τόν έπιτυχή τερματισμό, στίς 17 Φεβρουαρίου 1981, τών διαβουλεύσεων.

Όσον άφορά τήν υπόθεση 137/81, ή Έπιτροπή τών Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων παρατηρεί ότι σύμφωνα μέ τήν άπόφαση περί παραπομπής τό έθνικό δικαστήριο δέν παρέλειψε νά διαπιστώσει τήν διακοπή τών άλιευτικών δραστηριοτήτων τών Ισπανικών σκαφῶν. Κατά συνέπεια, θεωρεί ότι τό προδικαστικό έρώτημα άφορά τήν ίδια τήν αρχή περί περιορισμού τής παραβάσεως τών Ισπανικών σκαφῶν στήν άλιευτική

ζώνη της Κοινότητας, ότι κατά κανόνα ο ανώτερω περιορισμός εκφράζεται με την υποχρέωση λήψεως άδειας ή κατ' εξαίρεση με την απαγόρευση οιασδήποτε άλιευτικής δραστηριότητας, όπως συνέβη κατά την εποχή των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως 137/80. Κατά την άποψη της Έπιτροπής η απαίτηση χορηγήσεως άδειας ή η διακοπή των άλιευτικών δραστηριοτήτων αποτελούν λεπτομέρειες ένασκήσεως της γενικής αρμοδιότητας της Κοινότητας προς τόν σκοπό λήψεως μέτρων προστασίας των πόρων εντός της αποκλειστικής της ζώνης άλιείας.

Η Έπιτροπή διευκρινίζει ότι από της προσωρινής εφαρμογής της συμφωνίας περί άλιείας μεταξύ της Κοινότητας και της Ίσπανίας τό Συμβούλιο, μετά από διαβουλεύσεις με τίς ισπανικές αρχές κατά τούς όρους της συμφωνίας, προσδιώρισε τά ισχύοντα επί των Ισπανικών σκαφών μέτρα για κάθε έτος συνολικά, ήτοι με τόν κανονισμό 1719/80, της 30ης Ιουνίου 1980, για τό έτος 1980 και με τόν κανονισμό 1569/81, της 1ης Ιουνίου 1981, για τό έτος 1981.

Θεωρεί ότι, έλλειψει συναινέσεως των Ισπανικών αρχών προς τούς προτεινομένους όρους, ή Κοινότης είχε τό δικαίωμα νά διακόψει τίς άλιευτικές δραστηριότητες των Ισπανικών σκαφών. Πράγματι, ή Έπιτροπή είχε επιστήσει τήν προσοχή της Ισπανικής αντιπροσωπείας επί της ανάγκης νά περαιωθούν σέ εύθετο χρόνο οι διαβουλεύσεις σχετικά με τό καθεστώς άλιείας για τό 1981, ενώ μετά τήν διακοπή των διαβουλεύσεων με πρωτοβουλία της Ισπανικής αντιπροσωπείας, τήν είχε ενημερώσει περαιτέρω για τήν διακοπή από 31ης Ιανουαρίου 1981 των άλιευτικών δραστηριοτήτων των Ισπανικών σκαφών.

Όσον άφορά τό κύρος του έπιδίκου κοινοτικού καθεστώτος έν σχέσει προς τίς προγενέστερες διεθνείς συμφωνίες, ή Έπιτροπή θεωρεί ότι ή λύση πού έδόθη με τήν απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 1980 (Attorney

General κατά Burgoa, 812/79, Rec. σ. 2787) έχει γενικότερη σημασία, άνεξαρτήτως του άν τά έπίμαχα πραγματικά περιστατικά έλαβαν χώρα έντευθεν ή εκείθεν του όριου των 12 μιλίων. Υπογραμμίζει ότι, σύμφωνα με τήν ανώτερω απόφαση, για τήν εκτίμηση του κύρους των θεσπισθέντων από τήν Κοινότητα ενδιαμέσων μέτρων κανέννας λόγος δέν συντρέχει, ώστε νά ληφθεί υπ' όψη τό καθεστώς πού ίσχυε πριν από τήν έναρξη ισχύος της κοινοτικής ρυθμίσεως. Πράγματι, ή τελευταία στηρίζεται στις νέες σχέσεις πού καθιερώθηκαν μεταξύ Ίσπανίας και Κοινότητας μετά τήν επέκταση των άλιευτικών ζωνών σέ 200 μίλια.

Τέλος, διατείνεται ότι ούτε ή σύμβαση της Γενεύης, ούτε ή σύμβαση του Λονδίνου και ή γαλλοϊσπανική συμφωνία δύνανται νά εφαρμοσθούν στην έπίδικο ζώνη μεταξύ 12 και 200 μιλίων. Έξ άλλου, ή κοινοτική ρύθμιση δέν είναι άσυμβίβαστη προς τίς διατάξεις των συμβάσεων αυτών.

III — Προφορική διαδικασία

Κατά τήν συνεδρίαση της 29ης Άπριλίου 1982, άνέπτυξαν προφορικάς τίς παρατηρήσεις τους οι κατηγορούμενοι στις δύο κύριες δίκες Campandeguy Sagarzazu και Echevarria Sagasti, εκπροσωπούμενοι από τόν J. Tournaire, δικηγόρο Bayonne, ή κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη από τόν Bernard Botte, άκόλουθο του υπουργείου έξωτερικών, τό Συμβούλιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενο από τόν νομικό του σύμβουλο B. Schloh, και ή Έπιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τόν F. Lamoureux, μέλος της νομικής της υπηρεσίας.

Ό γενικός εισαγγελεύς άνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση της 27ης Μαΐου 1982.

Σκεπτικό

- 1 Μέ αποφάσεις της 23ης 'Απριλίου και 21ης Μαΐου 1981, οι όποιες περιήλθαν στο Δικαστήριο στις 5 'Ιουνίου, τό Tribunal de grande instance της Bayonne υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό έρώτημα αν είναι έγκυροι εν όψει προγενεστέρων διεθνών συμφωνιών και, σέ περίπτωση καταφατικής άπαντήσεως, αν ισχύουν έναντι των ισπανών ύπηκόων οι κανονισμοί του Συμβουλίου των Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων περί όρισμένων ένδιαμέσων μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως των άλιευτικών πόρων τά όποία εφαρμόζονται σέ σκάφη υπό Ισπανική σημαία, καθ' ό μέρος οι έν λόγω κανονισμοί έξήρτησαν από όρισμένους όρους τήν άσκηση άλιείας από τούς Ισπανούς άλιεις έντός της οικονομικής ζώνης πού καθιέρωσε τό γαλλικό διάταγμα 77-130 της 11ης Φεβρουαρίου 1977 (Journal Officiel de la République française [Έπίσημη Έφημερίς της Γαλλικής Δημοκρατίας] της 12ης Φεβρουαρίου 1977, σ. 864).
- 2 Τό έρώτημα αυτό άνέκυψε στο πλαίσιο ποινικών διώξεων πού ήσκήθησαν κατά δύο κυβερνητών άλιευτικών σκαφών, νηολογημένων στην Ίσπανία, κατηγορουμένων ότι κατελήφθησαν άλιεύοντες άνευ σχετικής άδειας στά ύδατα της γαλλικής οικονομικής ζώνης.
- 3 Όσον άφορά τήν υπόθεση 137/81, στις 2 Φεβρουαρίου 1981 ό κατηγορούμενος στην κυρία δίκη Campandeguy Sagarzazu συνελήφθη άλιεύων έντός της μεταξύ 12 και 200 μιλίων από τίς γραμμές βάσειος ζώνης. Όσον άφορά τήν υπόθεση 140/81, ό κατηγορούμενος στην κυρία δίκη Echevarria Sagasti άλίευε στις 1 Μαρτίου 1981 έντός της ίδιας ζώνης.
- 4 Τό έθνικό δικαστήριο έκρινε ότι οι κατηγορούμενοι δέν ήδυνήθησαν νά προσκομίσουν τήν άδεια πού άπαιτείται από τούς κανονισμούς 1719/80, 3305/80 και 554/81 του Συμβουλίου και ότι, υπό τίς συνθήκες αυτές, οι άσκηθείσες από αυτούς άλιευτικές δραστηριότητες συνιστούσαν έγκλημα, προβλεπόμενο και τιμωρούμενο από τήν γαλλική ποινική νομοθεσία.
- 5 Σέ άμφότερες τίς υποθέσεις οι κατηγορούμενοι στις κύριες δίκες υπεστήριξαν ότι οι έπίδικοι κοινοτικοί κανονισμοί είναι άνίσχυροι ή ότι έν πάση περιπτώσει δέν εφαρμόζονται σ' αυτούς ως άσυμβίβαστοι πρός τά δικαιώματα πού δύνανται νά έπικαλεσθούν βάσει των προγενεστέρων διεθνών συμφωνιών πού συνομολόγησαν ή Γαλλία και ή Ίσπανία. Πρός τόν σκοπό αυτό, έβασίσθησαν ιδίως στην σύμβαση της Γενεύης, της 29ης 'Απριλίου 1958, περί άλιείας και διατηρήσεως των βιολογικών πόρων της άνοικτης Θαλάσσης (Συλλογή συνθηκών

των Ήνωμένων Έθνών 559, άριθ. 8164), καθώς και στην σύμβαση του Λονδίνου, της 9ης Μαρτίου 1964, περί άλιείας (Συλλογή συνθηκών των Ήνωμένων Έθνών 581, άριθ. 8432), ή όποία, αναγνωρίζοντας δικαιώματα άλιείας εντός της μεταξύ 6 και 12 μιλίων ζώνης, έχει την έννοια ότι τό ίδιο καθεστώς ισχύει μετά την επέκταση των ζωνών άλιείας μέχρι τά 200 μίλια.

- 6 Ό κανονισμός 1719/80 του Συμβουλίου, της 30ής Ίουνίου 1980, ό όποιος καθιέρωνε, για τό 1980, όρισμένα μέτρα διατηρήσεως και διαχειρίσεως των άλιευτικών πόρων τά όποία εφαρμόζονται σε σκάφη υπό ισπανική σημαία (JO L 168, σ. 27), ίσχυε κατά τό άρθρο του 12, έδάφιο 2, από 1ης Ίανουαρίου έως 31ης Δεκεμβρίου 1980. Ό κανονισμός 3305/80 του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 1980, ό όποιος παρέτεινε τόν χρόνο ισχύος των άδειών άλιείας για τά υπό ισπανική σημαία σκάφη (JO L 344, σ. 33), προβλέπει ότι οι άδειες άλιείας, πού ίσχυαν σύμφωνα μέ τόν κανονισμό 1719/80 ως τίς 31 Δεκεμβρίου 1980, εξακολουθούν νά ισχύουν ως τίς 31 Ίανουαρίου 1981. Ό κανονισμός 554/81 του Συμβουλίου, της 27ης Φεβρουαρίου 1981, περί καθορισμού όρισμένων ενδιάμεσων μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως των άλιευτικών πόρων, τά όποία εφαρμόζονται σε σκάφη υπό ισπανική σημαία (EE L 57, σ. 1), ό όποιος έτέθη σε ίσχύ στίς 4 Μαρτίου 1981, προβλέπει στό άρθρο 11 έδάφιο 2 ότι εφαρμόζεται μέχρι τίς 31 Μαΐου 1981.
- 7 Οι άνωτέρω τρείς κανονισμοί άποτελούν μέρος μιās σειράς κανονισμών του Συμβουλίου, οι όποιοι, έν άναμονή της έναρξεως ισχύος της συμφωνίας περί άλιείας, της 15ης Άπριλίου 1980 (JO L 263, σ. 1) μεταξύ Εύρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και ισπανικής κυβερνήσεως, καθιέρωσαν ενδιάμεσες ρυθμίσεις για περιόδους μικρής διάρκειας, πού υπέβαλαν τούς Ισπανούς άλιείς σε ποσοστώς άλιευμάτων.
- 8 Μέ την άπόφασή του της 8ης Δεκεμβρίου 1981 (Crujeiras Tome και Yurrita, 180/80 και 266/80, Συλλογή, σ. 2997) τό Δικαστήριο άνεγνώρισε ήδη ότι τό έν λόγω ενδιάμεσο καθεστώς πού καθιέρωσε ή Κοινότης εντάσσεται στό πλαίσιο των σχέσεων μεταξύ Κοινότητας και Ίσπανίας για την έπίλυση των συνδεδεμένων μέ τά μέτρα διατηρήσεως και την επέκταση των άλιευτικών ζωνών προβλημάτων και για την άμοιβαία εξασφάλιση της δυνατότητας των άλιείων νά εισέρχονται στα ύδατα για τά όποία έλήφθησαν παρόμοια μέτρα και ότι οι έν λόγω σχέσεις άντικατέστησαν τό προηγούμενως εφαρμοζόμενο επί των ζωνών αυτών σύστημα, ώστε νά ληφθει ύπ' όψη ή γενική εξέλιξη του διεθνούς δικαίου στόν τομέα της άλιείας στην άνοικτή θάλασσα, καθώς και ή όλοένα έπιτακτικότερη άνάγκη διατηρήσεως των βιολογικών πόρων της θαλάσσης.

- 9 'Από τὰ ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι στό μέτρο πού ἐφαρμόζονται, στήν μεταξύ 12 καί 200 μιλίων ἀπό τίς γραμμές βάσεως ζώνη ἀλιείας, οἱ διατάξεις τῶν κανονισμῶν 1719/80, 3305/80 καί 554/81 ἀπετέλεσαν μέρος τῆς προοδευτικῆς θεσπίσεως νέων ἀμοιβαίων σχέσεων μεταξύ Κοινότητος καί Ἰσπανίας στόν τομέα τῆς θαλασσίας ἀλιείας πού ἀντικατέστησαν τό προηγουμένως ἰσχύον σύστημα ἀλιείας στήν ἀνοικτή θάλασσα. Ὑπό τίς συνθήκες αὐτές οἱ ἰσπανοὶ ἀλιεῖς δέν δύνανται νά ἐπικαλεσθοῦν προγενέστερες διεθνεῖς συμφωνίες μεταξύ Γαλλίας καί Ἰσπανίας κατά τῆς ἐφαρμογῆς τῶν θεσπισθέντων ἀπό τήν Κοινότητα ἐνδιαμέσων κανονισμῶν σέ περίπτωση ἀσυμβιβάστου μεταξύ τῶν δύο κατηγοριῶν διατάξεων.
- 10 'Από τήν ἐξέταση τοῦ ὑποβληθέντος ἐρωτήματος δέν προκύπτουν ἐπομένως στοιχεῖα ἱκανά νά ἐπηρεάσουν τό κύρος τῶν κανονισμῶν 1719/80, 3305/80 καί 554/81. Οἱ διατάξεις τῶν ἐν λόγω κανονισμῶν ἰσχύουν ἐναντι τῶν ἰσπανῶν ὑπηκόων.
- 11 Οἱ κατηγορούμενοι στίς κύριες δίκες, ἡ γαλλική κυβέρνησις, τό Συμβούλιο καί ἡ Ἐπιτροπή ἐπέστησαν τήν προσοχή τοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τοῦ ὅτι, ὅταν ἐλάμβαναν χώρα τὰ πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως 137/81, ἦτοι στίς 2 Φεβρουαρίου 1981, κανένας κοινοτικός κανονισμός πού ν' ἀφορᾶ τό καθεστῶς ἀδειῶν, δέν ἐφηρμόζετο στά σκάφη ὑπό ἰσπανική σημαία. Μέ τίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ 554/81 ἀναγνωρίζεται συναφῶς ὅτι οἱ προβλεπόμενες ἀπό τήν ἰσχύουσα προσωρινῶς ἀπό τῆς ὑπογραφῆς τῆς ἀλιευτικῆς συμφωνίας τοῦ 1980 διαβουλεύσεις μεταξύ Κοινότητος καί Ἰσπανίας ἔληξαν στίς 17 Φεβρουαρίου 1981, ὅτι ἡ ἀσκηση ἀλιευτικῶν δραστηριοτήτων ἀπό τὰ ἰσπανικά σκάφη ἐντός τῶν ὑπαγομένων στήν κοινοτική ρύθμιση τῆς ἀλιείας ἀλιευτικῶν ζωνῶν τῶν κρατῶν μελῶν ἐπετράπη μέ τόν κανονισμό 3305/80, γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης ὡς 31ης Ἰανουαρίου 1981 καί ὅτι ἀπό τήν 1η Φεβρουαρίου 1981 οἱ ἐν λόγω δραστηριότητες διεκόπησαν.
- 12 Οἱ κατηγορούμενοι στίς κύριες δίκες ἰσχυρίσθησαν ὅτι, δυνάμει τῆς συμφωνίας περὶ ἀλιείας, οἱ ἰσπανοὶ ἀλιεῖς ἦταν ἐλεύθεροι νά ἀσκοῦν τίς δραστηριότητές τους ἐντός τῶν ἐπιμάχων ζωνῶν κατά τίς περιόδους πού κανένας κοινοτικός κανονισμός δέν ἐθέσπιζε σύστημα ἀδειῶν ὑπέρ αὐτῶν.
- 13 Ἐναπόκειται πάντως στό ἐθνικό δικαστήριον νά ἐκτιμήσει τίς ἔνομες συνέπειες τῆς ἐλλείψεως οἰασδήποτε κοινοτικῆς ρυθμίσεως περὶ ἀδειῶν ἀλιείας, ἐφαρμοστέας στά ἰσπανικά ἀλιευτικά κατά τήν περίοδο ἀπό 1ης Φεβρουαρίου 1981 μέχρι 4ης Μαρτίου 1981.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

- 14 Τά δικαστικά ἐξόδα, στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν ἡ γαλλική κυβέρνηση, τό Συμβούλιο καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων πού κατέθεσαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριό, δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παρούσα διαδικασία ἔχει ὡς πρὸς τοὺς διαδίκους τῶν κυρίων δικῶν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων,

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμήμα)

κρίνοντας ἐπί τοῦ ἐρωτήματος πού τοῦ ὑπέβαλε τό Tribunal de grande instance τῆς Bayonne μέ ἀποφάσεις τῆς 23ης Ἀπριλίου καί 21ης Μαΐου 1981, ἀποφαίνεται:

Ἀπό τήν ἐξέταση τοῦ ὑποβληθέντος ἐρωτήματος δέν προέκυψε κανένα στοιχεῖο ἱκανό νά ἐπηρεάσει τό κύρος τῶν κανονισμῶν τοῦ Συμβουλίου ὑπ' ἀριθ. 1719/80, τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1980 (JO L 168, σ. 27), 3305/80, τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1980 (JO L 344, σ. 33) καί 554/81, τῆς 27ης Φεβρουαρίου 1981 (EE L 57, σ. 1). Οἱ διατάξεις τῶν ἐν λόγω κανονισμῶν ἰσχύουν ἐναντι τῶν ἰσπανῶν ὑπηκόων.

Ο'Keeffe

Bosco

Koormans

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 28 Ὀκτωβρίου 1982.

Κατ' ἐντολή τοῦ γραμματέως

H. A. Rühl

Κύριος ὑπάλληλος διοικήσεως

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

A. O'Keefe

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ
FRANCESCO CAROTORTI

(βλ. συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 138 καί 139/81, σ. 3836)